

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 190 (XXXIV) — Nr. 330

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 4 aprilie 2022

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 665 din 19 octombrie 2021 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 58 alin. (2) și ale art. 63 alin. (1) din Codul de procedură penală	2–4
DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI	
259. — Decizie privind exercitarea, cu caracter temporar, prin detașare, de către domnul Adrian-Daniel Găvruta a funcției publice vacante din categoria înalților funcționari publici de secretar general adjunct al Ministerului Transporturilor și Infrastructurii	5
260. — Decizie privind exercitarea, cu caracter temporar, prin detașare, de către domnul Ion Dinescu a funcției publice vacante din categoria înalților funcționari publici de secretar general al Centrului Euro-Atlantic pentru Reziliență	5
261. — Decizie privind acordarea calității de consilier onorific al prim-ministrului domnului Sebastian-Ioan Burduja	6
262. — Decizie privind constituirea Consiliului de coordonare care funcționează pe lângă Institutul Național de Administrație	6–7
ACTE ALE AUTORITĂȚII DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ	
10. — Normă pentru modificarea Normei Autorității de Supraveghere Financiară nr. 22/2020 privind modificarea temporară a limitei maxime aplicabile investițiilor fondurilor de pensii private în titluri de stat	8

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 665

din 19 octombrie 2021

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 58 alin. (2) și ale art. 63 alin. (1) din Codul de procedură penală

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

1. Pe rol se află soluținarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 58 alin. (2) și ale art. 63 alin. (1) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Alexandru Vișan și Dragoș Alexandru Popescu în Dosarul nr. 6.100/2018 (2.353/2018) al Curții de Apel București — Secția I penală. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.329D/2018.

2. Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 15 iulie 2021, în prezența reprezentantului Ministerului Public, procuror Daniela Băloi. Dezbaterile au fost consemnate în încheierea de ședință din aceea dată, când, având în vedere cererea de întrerupere a deliberărilor pentru o mai bună studiere a problemelor ce formează obiectul cauzei, Curtea, în conformitate cu dispozițiile art. 58 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a amânat pronunțarea pentru data de 30 septembrie 2021. La această dată, Curtea, constatând că nu sunt prezenți toți judecătorii care au participat la dezbateri, în temeiul dispozițiilor art. 58 alin. (1) teza întâi din Legea nr. 47/1992 și ale art. 56 alin. (2) din Regulamentul de organizare și funcționare a Curții Constituționale, a amânat pronunțarea pentru data de 19 octombrie 2021, când a pronunțat prezenta decizie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

3. Prin Decizia penală nr. 1.052/A din 3 septembrie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 6.100/2018 (2.353/2018), **Curtea de Apel București — Secția I penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 58 alin. (2) și ale art. 63 alin. (1) din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Alexandru Vișan și Dragoș Alexandru Popescu într-o cauză penală.

4. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că legiuitorul a reglementat, în cuprinsul codului, atât competența instanțelor judecătorești, a judecătorului de drepturi și libertăți și a judecătorului de cameră preliminară, cât și competența organelor de urmărire penală. Reglementarea vizează, pe de o parte, obligația organelor judiciare de a efectua un examen de verificare a propriei competențe în îndeplinirea atribuțiilor cu care au fost învestite prin lege și, pe de altă parte, dispozițiile legale și procedura aplicabilă în cazul în care, în urma verificării competenței, organul judiciar constată că nu este competent să judece/să efectueze/să supravegheze urmărirea penală în cauza cu care a fost sesizat, precum și sancțiunile nerespectării regulilor de competență. În ceea ce privește procurorul în favoarea căruia s-a dispus declinarea competenței, legiuitorul, spre deosebire de vechea reglementare procesual penală, nu a instituit obligația expresă de a menține, motivat, actele și măsurile dispuse de organul incompetent/probele administrate de acesta.

5. Astfel, din cauza lipsei de claritate și precizie a normei juridice, dacă declinarea a fost determinată de competența materială sau după calitatea persoanei, organul de urmărire penală căruia s-a trimis cauza nu verifică legalitatea actelor întocmite de organul incompetent, nu menține motivat probele administrate, actele îndeplinite și măsurile dispuse de organul de urmărire penală care și-a declinat competența și nici nu readministrează probele/nu reface actele/nu revine asupra măsurilor dispuse. În absența reglementării obligațiilor legale ce îi incumbă organului de urmărire penală competent, în favoarea căruia s-a declinat cauza penală, se ajunge, implicit, la imposibilitatea aplicării sancțiunii nerespectării acestor obligații. În consecință, se poate constata o eludare arbitrară a dispozițiilor procesuale care statuează în legătură cu efectuarea urmăririi penale de către organul competent, cu încălcarea prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (3) și (5), ale art. 21 alin. (3), ale art. 24 alin. (1) și ale art. 132 alin. (1).

6. Arată că dispozițiile de lege criticate reglementează procedura de declinare a competenței între organele de urmărire penală, fără să precizeze expres obligația pozitivă de respectare a legii în ipoteza actelor de urmărire penală efectuate/probelor administrate/măsurilor dispuse anterior declinării de către procurorul sau organul de cercetare penală incompetent după materie sau după calitatea persoanei. Astfel, nu există obligația pozitivă de a menține motivat actele, probele și măsurile dispuse anterior declinării ori de a le reface (în absența ordinului de menținere).

7. Autorii susțin că lipsa reglementării îndatoririlor pe care le are organul de urmărire penală competent, atunci când este sesizat prin declinarea competenței, echivalează cu inaplicabilitatea textelor de lege care stabilesc imperativ competența organelor de urmărire penală. Or, respectarea normelor de competență materială reglementate de legiuitor pentru desfășurarea activității de urmărire penală reprezintă una dintre condițiile care trebuie îndeplinite în mod obligatoriu pentru ca procesul penal să se desfășoare în condiții de legalitate, iar activitatea de urmărire penală să nu devină un act arbitrar. Apreciază că dispozițiile criticate sunt neconstituționale, în condițiile în care prin nerespectarea dispozițiilor referitoare la competența materială și/sau după calitatea persoanei s-ar putea ajunge — în cazul declinării competenței — la situația în care un procuror ce funcționează în cadrul unui parchet incompetent material/după calitatea persoanei să poată efectua acte de urmărire penală sau să delege această atribuție către organele de cercetare ale poliției judiciare, fără ca actele întocmite de acesta, cu încălcarea dispozițiilor referitoare la competență, să poată fi sancționate, ulterior declinării în favoarea organului competent. Lipsa de claritate și previzibilitate a dispozițiilor criticate determină și încălcarea dreptului la un proces echitabil și a dreptului la apărare.

8. În ceea ce privește încălcarea prevederilor art. 132 alin. (1) din Constituție, se susține că actele de urmărire penală efectuate de un organ de urmărire penală incompetent se bucură de o falsă prezumție de legalitate doar pentru că, drept urmare a declinării competenței, organul de urmărire penală competent potrivit legii dispune soluția în cauză.

9. În final, invocă mai multe decizii ale Curții Constituționale, de exemplu Decizia nr. 1 din 11 ianuarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 53 din 23 ianuarie 2012, Decizia nr. 494 din 10 mai 2012, publicată în Monitorul

Oficial al României, Partea I, nr. 407 din 19 iunie 2012, Decizia nr. 196 din 4 aprilie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 231 din 22 aprilie 2013, Decizia nr. 430 din 24 octombrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 50 din 21 ianuarie 2014, Decizia nr. 447 din 29 octombrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 674 din 1 noiembrie 2013, Decizia nr. 473 din 21 noiembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 30 din 15 ianuarie 2014, și Decizia nr. 302 din 4 mai 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 566 din 17 iulie 2017.

10. Curtea de Apel București — Secția I penală apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată că noul Cod de procedură penală reglementează procedura camerei preliminare, cadru în care legalitatea actelor de urmărire penală este verificată de un judecător, tocmai pentru a se garanta respectarea dispozițiilor legale de către organele de urmărire penală. Instanța judecătorească apreciază că dispozițiile de lege criticate respectă exigențele constituționale referitoare la calitatea legii, întrunind condițiile de claritate, precizie, previzibilitate și accesibilitate, nefiind contrare dispozițiilor art. 1 alin. (5) din Constituție. De asemenea, este respectat dreptul la un proces echitabil, cuprins în art. 21 alin. (3) din Constituție, dar și dreptul la apărare, în contextul în care inculpații pot invoca eventualele nereguli cu privire la modalitatea în care s-a desfășurat urmărirea penală în fața judecătorului de cameră preliminară.

11. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

12. Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

13. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

14. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 58 alin. (2) și ale art. 63 alin. (1) din Codul de procedură penală, cu următorul conținut:

— Art. 58 alin. (2): *„Dacă procurorul constată că nu este competent să efectueze sau să supravegheze urmărirea penală, dispune de îndată, prin ordonanță, declinarea de competență și trimite cauza procurorului competent.”;*

— Art. 63 alin. (1): *„Dispozițiile prevăzute la art. 41—46 și 48 se aplică în mod corespunzător și în cursul urmăririi penale.”*

15. Autorii excepției de neconstituționalitate susțin că textele criticate contravin prevederilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (3) și (5) potrivit cărora, în România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie, art. 21 alin. (3) referitor la dreptul părților la un proces echitabil, art. 24 alin. (1) referitor la dreptul la apărare și art. 132 referitor la statutul procurorilor.

16. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, potrivit art. 288 alin. (1) din Codul de procedură penală, organul de urmărire penală este sesizat prin plângere sau denunț, prin actele încheiate de alte organe de constatare prevăzute de lege ori se sesizează din oficiu. Indiferent de modul de sesizare, potrivit art. 58 alin. (1) din Codul de procedură penală, organul de urmărire penală are obligația de a-și verifica competența imediat după sesizare, iar, potrivit art. 301 alin. (1) din același act normativ, când procurorul

constată că urmărirea penală nu se efectuează de organul de cercetare penală prevăzut de lege, ia măsuri ca urmărirea să fie făcută de organul competent. Acest fapt presupune că procurorul va verifica, pe de o parte, dacă este competent să efectueze sau să supravegheze urmărirea penală, iar, pe de altă parte, dacă organul de cercetare penală este cel prevăzut de lege să efectueze urmărirea penală, în cazul în care aceasta nu trebuie realizată de către procuror. De asemenea, organul de cercetare penală care constată că nu este competent să efectueze urmărirea penală va informa procurorul care exercită supravegherea, în vederea sesizării organului competent. Așa fiind, Curtea constată că, potrivit Codului de procedură penală, regula în cursul urmăririi penale este aceea a verificării competenței din oficiu, iar decizia este a procurorului.

17. Totodată, în doctrină s-a precizat că „deși art. 63 NCPP, care conține regulile după care se determină care texte, detaliate pentru procedura care se desfășoară în cursul judecății, sunt aplicabile și în cursul urmăririi penale, nu prevede și art. 47, care are denumirea marginală «Excepțiile de necompetență», aceasta nu înseamnă că organele de cercetare penală sau procurorul nu pot să își verifice competența în cazul invocării unei astfel de excepții de către părți sau, după caz, de către subiecții procesuali”. Cu alte cuvinte, o eventuală lipsă de competență a organului de cercetare penală sau a procurorului care efectuează sau supraveghează urmărirea penală poate fi supusă atenției procurorului și de către părți sau de către subiecții procesuali, acesta din urmă trebuind să analizeze aspectele învederate.

18. Potrivit art. 311 alin. (1) din Codul de procedură penală, în cazul în care, după începerea urmăririi penale, organul de urmărire penală constată fapte noi, date cu privire la participarea unor alte persoane sau împrejurări care pot duce la schimbarea încadrării juridice a faptei, dispune extinderea urmăririi penale ori schimbarea încadrării juridice. Chiar și în acest caz, dispozițiile art. 58 alin. (1) și ale art. 301 alin. (1) din Codul de procedură penală sunt pe deplin aplicabile, subzistând obligația procurorului de a-și verifica competența raportat la faptele și/sau persoanele noi, precum și obligația de a verifica competența organului de cercetare penală raportat la aceleași elemente.

19. De altfel, Curtea, prin Decizia nr. 302 din 4 mai 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 566 din 17 iulie 2017, paragraful 55, reținea că „reglementarea competențelor organelor judiciare reprezintă un element esențial ce decurge din principiul legalității, principiu ce se constituie într-o componentă a statului de drept. Aceasta deoarece o regulă esențială a statului de drept este aceea că atribuțiile/competențele autorităților sunt definite prin lege. Principiul legalității presupune, în principal, că organele judiciare acționează în baza competenței pe care legiuitorul le-a conferit-o, iar, subsecvent, presupune că acestea trebuie să respecte atât dispozițiile de drept substanțial, cât și pe cele de drept procedural incidente, inclusiv a normelor de competență. În acest sens, dispozițiile art. 58 din Codul de procedură penală reglementează instituția verificării competenței de către organul de urmărire penală, care este dator să își verifice competența imediat după sesizare, iar dacă constată că nu este competent să efectueze sau să supravegheze urmărirea penală, fie să dispună de îndată, prin ordonanță, declinarea de competență, fie să trimită de îndată cauza procurorului care exercită supravegherea, în vederea sesizării organului competent”.

20. Dacă, în urma verificării, procurorul constată că nu este competent să efectueze sau să supravegheze urmărirea penală, dispune de îndată, prin ordonanță, declinarea de competență și trimite cauza procurorului competent, iar dacă organul de cercetare penală constată că nu este competent să efectueze urmărirea penală, procurorul care exercită supravegherea va sesiza organul competent.

21. Curtea constată că dispozițiile art. 58 alin. (2) din Codul de procedură penală precizează că „procurorul [...] dispune de îndată, prin ordonanță, declinarea de competență”. Astfel,

procurorul este obligat ca, în momentul în care constată că nu este competent să efectueze sau să supravegheze urmărirea penală (aspect ce rezultă fie din modalitatea de reglementare, fie din apariția unui eveniment ulterior care determină o modificare a competenței), să dispună declinarea de competență. Aceasta rezultă din folosirea de către legiuitor, pe de o parte, a verbului „dispune”, iar nu „poate dispune”, iar, pe de altă parte, din utilizarea locuțiunii adverbiale „de îndată”, cu sensul de imediat, numaidecât. Curtea reține că, în ipoteza în care organul de urmărire penală nu se conformează obligației stabilite de dispozițiile art. 58 alin. (2) din Codul de procedură penală de a dispune de îndată declinarea competenței (atunci când acest lucru se impune), în condițiile în care Codul de procedură penală nu mai prevede expres soluția legislativă referitoare la posibilitatea menținerii motivat a actelor, probelor și măsurilor dispuse anterior declinării, actele întocmite anterior declinării sunt supuse regimului nulității, astfel cum acesta este reglementat de dispozițiile procesual penale.

22. În acest context, din perspectiva criticilor de neconstituționalitate formulate, Curtea observă că nerespectarea dispozițiilor referitoare la competența materială și după calitatea persoanei a organului de urmărire penală este sancționată cu nulitatea absolută, potrivit art. 281 alin. (1) lit. b) din Codul de procedură penală (a se vedea Decizia nr. 302 din 4 mai 2017, precitată). Or, potrivit art. 281 alin. (2) și (3) din Codul de procedură penală, nulitatea absolută se constată din oficiu sau la cerere, putând fi invocată în orice stare a procesului. Așa fiind, Curtea observă că nulitatea absolută poate fi invocată din oficiu, ceea ce presupune, chiar și în lipsa unei reglementări exprese, astfel cum susțin autorii excepției, o analiză a procurorului competent referitoare la respectarea de către procurorul care și-a declinat competența a dispozițiilor relative la competența materială și după calitatea persoanei a organului de urmărire penală. Totodată, în lipsa acestei analize din oficiu, oricare dintre părți sau subiecții procesuali pot supune atenției procurorului aceste aspecte.

23. Mai mult, invocarea nulității absolute pentru nerespectarea dispozițiilor relative la competența materială și după calitatea persoanei a organului de urmărire penală se poate realiza atât din oficiu, cât și de către părți sau subiecții procesuali atât în faza camerei preliminare, cât și în faza judecării cauzei. Or, constatarea nulității absolute determină nulitatea actului realizat cu nerespectarea dispozițiilor relative la competența materială și după calitatea persoanei a organului de urmărire penală. Totodată, potrivit art. 280 alin. (2) din Codul de procedură penală, actele îndeplinite ulterior actului care a fost declarat nul sunt la rândul lor lovite de nulitate, atunci când există o legătură directă între acestea și actul declarat nul.

28. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Alexandru Vișan și Dragoș Alexandru Popescu în Dosarul nr. 6.100/2018 (2.353/2018) al Curții de Apel București — Secția I penală și constată că dispozițiile art. 58 alin. (2) și ale art. 63 alin. (1) din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția I penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 19 octombrie 2021.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

24. În contextul criticilor de neconstituționalitate, Curtea observă că, potrivit art. 280 alin. (3) din Codul de procedură penală, atunci când constată nulitatea unui act, organul judiciar dispune, când este necesar și dacă este posibil, refacerea celui act cu respectarea dispozițiilor legale. Referitor la acest aspect, în doctrină s-a precizat că această normă „are în vedere îndreptățirea organului judiciar de a examina posibilitatea refacerii actului nul și de a proceda la acesta, fără ca persoana vătămată prin actul nelegal inițial, ce fusese înlăturat, să poată pretinde că această înlăturare ar împiedica efectuarea unui nou act care, valabil, să fie împotriva sa”. Cu alte cuvinte, procurorul în favoarea căruia s-a declinat competența, constatând nulitatea actului realizat cu nerespectarea dispozițiilor relative la competența materială și după calitatea persoanei a organului de urmărire penală, poate dispune refacerea acestuia, în condițiile legii.

25. Așa fiind, Curtea apreciază că, deși nu există o reglementare expresă referitoare exclusiv la obligațiile legale ce îi incumbă organului de urmărire penală competent, în favoarea căruia s-a declinat cauza penală, din coroborarea dispozițiilor procesual penale rezultă cu claritate și precizie competențele acestui organ judiciar. De altfel, Curtea constată că însăși reglementarea instituției declinării de competență este menită să asigure garanțiile procesuale necesare respectării normelor referitoare la competența organelor de urmărire penală, astfel încât să nu se ajungă în situația în care organul judiciar incompetent să efectueze acte procedurale care să fie anulate ulterior.

26. În final, Curtea reține că situația declinării de competență în cazul urmăririi penale nu poate fi confundată cu situația extinderii competenței materiale a procurorului sau a organului de cercetare penală, în cazuri urgente, potrivit art. 60 din Codul de procedură penală. În acest ultim caz, însuși legiuitorul a reglementat în sarcina procurorului sau a organului de cercetare penală obligația de a efectua acte de urmărire penală care nu pot fi amânate, chiar dacă ele privesc o cauză care nu este de competența acestora.

27. Având în vedere aceste aspecte, Curtea constată că normele procesual penale oferă un ansamblu legislativ clar și previzibil, apt să determine respectarea prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (3) și (5), ale art. 21 alin. (3), ale art. 24 alin. (1) și ale art. 132 alin. (1). Totodată, Curtea constată că cele reținute în jurisprudența sa, în sensul că față de procurori funcționează prezumția îndeplinirii cu bună-credință a activității lor, astfel încât să nu se ajungă la încălcarea drepturilor fundamentale ale persoanelor supuse unor proceduri penale, sunt aplicabile și în prezenta cauză (în acest sens, Decizia nr. 99 din 1 martie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 531 din 27 iunie 2018, paragraful 47).

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marișiu

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI**GUVERNUL ROMÂNIEI****PRIM-MINISTRUL****DECIZIE**

privind exercitarea, cu caracter temporar, prin detașare, de către domnul Adrian-Daniel Găvruta a funcției publice vacante din categoria înalților funcționari publici de secretar general adjunct al Ministerului Transporturilor și Infrastructurii

Având în vedere Adresa Ministerului Transporturilor și Infrastructurii nr. 11.652 din 24.03.2022, înregistrată la Secretariatul General al Guvernului cu nr. 20/9.063/MN din 24.03.2022, precum și Adresa Agenției Naționale a Funcționarilor Publici nr. 12.948/2022,

în temeiul art. 29, art. 394 alin. (2) lit. d), art. 397, art. 502 alin. (1) lit. b) și f), art. 505 alin. (5), art. 509 alin. (3) și al art. 530 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data de 26 aprilie 2022, domnul Adrian-Daniel Găvruta, șef serviciu la Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Timișoara, exercită, cu caracter temporar, prin

detașare, funcția publică vacantă din categoria înalților funcționari publici de secretar general adjunct al Ministerului Transporturilor și Infrastructurii pentru o perioadă de 6 luni.

PRIM-MINISTRU
NICOLAE-IONEL CIUCĂ

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Marian Neacșu

București, 4 aprilie 2022.
Nr. 259.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE**

privind exercitarea, cu caracter temporar, prin detașare, de către domnul Ion Dinescu a funcției publice vacante din categoria înalților funcționari publici de secretar general al Centrului Euro-Atlantic pentru Reziliență

Având în vedere propunerea Centrului Euro-Atlantic pentru Reziliență, formulată prin Adresa nr. A-41 din 24 martie 2022, înregistrată la Secretariatul General al Guvernului cu nr. 20/9.606/MN din 29 martie 2022, precum și Adresa Agenției Naționale a Funcționarilor Publici nr. 14.073/2022,

în temeiul art. 29, art. 394 alin. (2) lit. d), art. 397, art. 502 alin. (1) lit. b) și f), art. 505 alin. (5), art. 509 alin. (3) și al art. 530 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 4 alin. (6) din Hotărârea Guvernului nr. 565/2021 privind organizarea și funcționarea Centrului Euro-Atlantic pentru Reziliență, precum și pentru completarea Hotărârii Guvernului nr. 16/2017 privind organizarea și funcționarea Ministerului Afacerilor Externe,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Ion Dinescu, auditor, grad profesional superior, în cadrul Ministerului Investițiilor și Proiectelor Europene, exercită, cu

caracter temporar, prin detașare, funcția publică vacantă din categoria înalților funcționari publici de secretar general al Centrului Euro-Atlantic pentru Reziliență pentru o perioadă de 6 luni.

PRIM-MINISTRU
NICOLAE-IONEL CIUCĂ

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Marian Neacșu

București, 4 aprilie 2022.
Nr. 260.

GUVERNUL ROMÂNIEI

PRIM-MINISTRUL

DECIZIE

**privind acordarea calității de consilier onorific
al prim-ministrului domnului Sebastian-Ioan Burduja**

În temeiul art. 29 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Art. 1. — Se acordă domnului Sebastian-Ioan Burduja calitatea de consilier onorific al prim-ministrului.

Art. 2. — Activitatea domnului Sebastian-Ioan Burduja este neremunerată.

PRIM-MINISTRU

NICOLAE-IONEL CIUCĂ

Contrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Marian Neacșu

București, 4 aprilie 2022.

Nr. 261.

GUVERNUL ROMÂNIEI

PRIM-MINISTRUL

DECIZIE

**privind constituirea Consiliului de coordonare care
funcționează pe lângă Institutul Național de Administrație**

Având în vedere propunerile instituțiilor și organizațiilor prevăzute la art. 5 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 23/2016 privind înființarea Institutului Național de Administrație, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 44/2017, cu modificările ulterioare,

în temeiul art. 29 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare, al art. 5 alin. (4) și (5) din Ordonanța Guvernului nr. 23/2016, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 44/2017, cu modificările ulterioare, și al art. 13 alin. (2) din Hotărârea Guvernului nr. 645/2020 privind organizarea și funcționarea Institutului Național de Administrație,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Art. 1. — (1) Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii se constituie Consiliul de coordonare care funcționează pe lângă Institutul Național de Administrație, denumit în continuare *Consiliul de coordonare*, pentru un mandat de 5 ani.

(2) Componenta Consiliului de coordonare este prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezenta decizie.

Art. 2. — (1) Se desemnează domnul Alexandru-Mihai Ghigiu, membru titular, președintele Institutului Național de Administrație, în calitate de președinte al Consiliului de coordonare.

(2) Se desemnează domnul Claudiu-Vasile Răcuci, membru titular, secretar de stat la Ministerul Dezvoltării, Lucrărilor Publice și Administrației, în calitate de vicepreședinte al Consiliului de coordonare.

PRIM-MINISTRU

NICOLAE-IONEL CIUCĂ

Contrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Marian Neacșu

București, 4 aprilie 2022.

Nr. 262.

COMPONENTA
Consiliului de coordonare care funcționează pe lângă Institutul Național de Administrație

Nr. crt.	Instituția	Numele și prenumele	Funcția deținută în cadrul Consiliului de coordonare
1.	Ministerul Dezvoltării, Lucrărilor Publice și Administrației	Claudiu-Vasile Răcuci	membru titular
2.	Ministerul Dezvoltării, Lucrărilor Publice și Administrației	Sorin Daniel Solomon	membru supleant
3.	Secretariatul General al Guvernului	Dragoș Negoită	membru titular
4.	Secretariatul General al Guvernului	Alexandru Suci	membru supleant
5.	Senat	Dragoș Valentin Dincă	membru titular
6.	Senat	Mădălin Octavian Vanea	membru supleant
7.	Camera Deputaților	Simona Bucura-Oprescu	membru titular
8.	Camera Deputaților	Fădor Angelica	membru supleant
9.	Administrația Prezidențială	Lenuța Cobuz	membru titular
10.	Administrația Prezidențială	Florina Iacobescu	membru supleant
11.	Institutul Național de Administrație	Alexandru-Mihai Ghigiu	membru titular
12.	Institutul Național de Administrație	Claudiu-Emanuel Simion	membru supleant
13.	Uniunea Națională a Consiliilor Județene din România	Sirma Caraman	membru titular
14.	Uniunea Națională a Consiliilor Județene din România	Sorin Munteanu	membru supleant
15.	Asociația Municipiilor din România	Aurel Simionescu	membru titular
16.	Asociația Municipiilor din România	Luiza Florentina Dinu	membru supleant
17.	Asociația Orașelor din România	Nicoleta Romcea	membru titular
18.	Asociația Orașelor din România	Alexandru Petrovici	membru supleant
19.	Asociația Comunelor din România	Emil Drăghici	membru titular
20.	Asociația Comunelor din România	Sergiu Țara	membru supleant
21.	Consiliul Național al Rectorilor	Constantin Marius Profireoiu	membru titular
22.	Consiliul Național al Rectorilor	Călin Hințea	membru supleant
23.	Societatea Academică de Științe Administrative	Cristinel Iftene	membru titular
24.	Asociația Internațională pentru Integritate și Spirit Civic	Paul Milodin	membru supleant

ACTE ALE AUTORITĂȚII DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ

AUTORITATEA DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ

N O R M Ă**pentru modificarea Normei Autorității de Supraveghere Financiară nr. 22/2020 privind modificarea temporară a limitei maxime aplicabile investițiilor fondurilor de pensii private în titluri de stat**

În temeiul prevederilor art. 23 alin. (2) și ale art. 25 alin. (3) din Legea nr. 411/2004 privind fondurile de pensii administrate privat, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 85 și art. 87 alin. (3) din Legea nr. 204/2006 privind pensiile facultative, cu modificările și completările ulterioare,

în baza prevederilor art. 2 alin. (1) lit. c) și d), art. 3 alin. (1) lit. b), art. 5 lit. c), art. 6 alin. (1) și (2) și ale art. 7 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93/2012 privind înființarea, organizarea și funcționarea Autorității de Supraveghere Financiară, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 113/2013, cu modificările și completările ulterioare,

în urma deliberărilor Consiliului Autorității de Supraveghere Financiară din ședința din data de 23 martie 2022,

Autoritatea de Supraveghere Financiară emite prezenta normă.

Art. I. — Articolul 3 din Norma Autorității de Supraveghere Financiară nr. 22/2020 privind modificarea temporară a limitei maxime aplicabile investițiilor fondurilor de pensii private în titluri de stat, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 302 din 10 aprilie 2020, cu modificările ulterioare, se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 3. — Administratorul poate decide ca, pe o perioadă de trei ani de la data intrării în vigoare a prezentei norme, să

investească în titluri de stat emise de Ministerul Finanțelor din România, de state membre ale Uniunii Europene sau aparținând Spațiului Economic European, în procent mai mare de 70% din valoarea totală a activelor fondului de pensii private, prevăzut la art. 25 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 411/2004 și la art. 87 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 204/2006.”

Art. II. — Prezenta normă se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și intră în vigoare la data publicării.

p. Președintele Autorității de Supraveghere Financiară,
Elena-Doina Dascălu

București, 24 martie 2022.

Nr. 10.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Adresa Biroului pentru relații cu publicul este:
Str. Parcului nr. 65, intrarea A, sectorul 1, București; 012329.
Tel. 021.401.00.73, e-mail: concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro
Pentru publicări, încărcări actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro/brp/>

